

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 40.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790339376/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

vilde netop til at undersøge, om Skylden var mine Galoschers eller den daarlige Brolægnings, da et voldsomt Slag over min Ryg bragte mine Ideer til at tage en anden Retning. Det var en Vægter, som med en Strøm af Uqvemsord og Truen med Prygl betydede os, at vi ikke maatte synge paa Gaden. Jeg var opbragt, og protesterede imod hans Opførsel, som langt fra var lovlig; idet han først burde advare, inden det var ham tilladt at bruge Magt. Men han vedblev at være grov, og yttrede, at han, hvis vi ikke stak af – et lignende simpelt Udtryk brugte han – lod os arrestere.

Jeg udbrød med Værdighed:

Arresteer os! – Jeg vil, at Du skal arrestere os. Jeg vil arresteres.

Min Djærvhed undlod ikke at gøre sin Virkning; han gav sig til at pibe.

De Andre søgte at overtale mig til at forandre min Beslutning, men jeg var fast. – Jeg vil arresteres var mit urokkelige Svar. Jeg hørte Fodtrin, og saae flere Mennesker komme løbende oppe i Gaden. Jeg antog dem for tililende Vægttere; men inden jeg fik overtydet mig derom, saae jeg Flint spænde Been for vor, og idet han tog min ene og Felix min anden Arm, rendte de afsted med mig saa hurtigt de formaade, og tog aldeles intet Hensyn til min Protest eller min Erklæring, at jeg vilde arresteres. Hvorledes det siden gik, om vi bleve forfulgte og hvor langt, alt det veed jeg ikke; kun at vi løb af alle Kræfter, og da vi endelig standsede, for at trække Aande, og jeg saae mig om, stode vi paa Slotspladsen. Felix og Flint pustede lidt, og brød derpaa ud i en heftig Latter. Uagtet jeg i Førstningen var langt fra at dele deres Munterhed, og tvertimod var meget ærgerlig over ikke at have faaet Sagen dreven paa en lovlig Maade, fandt jeg dog snart, da jeg reflecterede derover, noget saa uforklarligt Morsomt deri, at jeg ikke kunde afholde mig fra at gøre dem Selskab; og da jeg endelig opdagede, at jeg i Flugten havde tabt min ene Galosche, lo jeg maaskee meest af os alle.

Hvor skal vi nu gaae hen? spurgte jeg.

Det sundeste var maaskee iseng, sagde Flint.

Nei, det er for tidligt, erklærede jeg, uden dog at have noget klart Begreb om Tiden; men det forekom mig, at Aftenen kun havde været kort.

Ja, det er for tidligt, gjentog Felix og lo; lad os gaae paa en Bule.

Ja, lad os gaae paa en Bule, gjentog jeg, uden at gøre mig Rede for,

hvad der var Meningen deraf. Felix lo, jeg med. Flint saae lidt paa os og slog saa ind med. Leende gik vi afsted til Bulen. Vi kom igjennem flere Gader, som jeg ikke gjorde mig den Uleilighed at lægge Mærke til, da jeg førte en meget interessant Conversation med Felix. Endelig standsede vi, og traadte gjennem en lav Forstue ind i et Værelse, der var saa opfyldt med Tobaksrøg, at det bogstavelig var mig umuligt at see fra den ene Ende til den anden. Smaa Borde stode rundt omkring, og vi satte os ved eet af dem. Den qvælende Tobaksrøg blev stærkere og stærkere! Jeg befandt mig meget ilde. Imidlertid styrkedes jeg dog lidt, da jeg fik mig en Kop Kaffe, og paa Felix's Bemærkning, at Tobaksrøg aldrig generer, naar man selv ryger, tændte jeg mig en Cigar, og saae mig nu omkring. Lidt fra os sad en fem, sex Mennesker ved en Bolle Punsch, og talte meget høit. Flint blandede sig i deres Samtale, og der blev megen Munterhed; men hvad der undrede mig var, at han fortalte dem, at han var Skorsteensfeiersvend. Jeg grundede lidt derpaa og spurgte Felix, hvorfor han troede at vor Ven var fremkommet med denne Usandhed; han svarede imidlertid ikke, men gav sig i det Sted til at holde en Tale til Forsamlingen, som morede uendelig.

Er han ogsaa Skorsteensfeiersvend? spurgte en af Selskabet.

Nei, Knapmager dito, svarede Felix.

Jeg er Stolemagersvend, sagde den Forrige; skal vi saa drikke Dus?

Til min Forbauselse saae jeg at det skete.

Og den tredie Herre? spurgte Stolemagersvenden.

Jeg er Student, svarede jeg hurtigt, inden mine Ledsagere kunde faae Tid at ophitte noget; men, tilføiede jeg, da jeg tænkte at det var bedst at tude med de Ulve, man var iblandt, men jeg har beskæftiget mig meget med de Spørgsmaal, som den nyere Tid har opkastet om Forholdet mellem Capitalisten og Arbeideren.

Hvad for en Sludder? afbrød Stolemagersvenden mig.

Jeg lod som jeg ikke bemærkede denne upassende Afbrydelse og vedblev:

Jeg antager som givet, at De alle nære en særlig Interesse derfor; og da Erfaringen desværre lærer os, hvorledes en feilagtig Forklaring af hine Forhold alt for let bringer Arbeideren ind paa den farlige og ikke noksom fordømmelige Communisme, saa føler jeg mig stærkt opfordret til at fremsætte mine Meninger derom, for saaledes at bidrage mit til, at denne Kreds af Arbeidere, iblandt hvilke Tilfældet har bragt mig –